

PRYSZCZYCA (FMD)

PRYSZCZYCA (FMD) jest zakaźną i zaraźliwą chorobą zwierząt parzystokopytnych domowych oraz dzikich. Na zakażenie najbardziej wrażliwe jest bydło, następnie świnie, owce i kozy.

Drogi zakażenia:

Zakażone zwierzęta wydalają wirus z wydychanym powietrzem, wydzielinami oraz wydaliniami. Największa koncentracja wirusa znajduje się w płynie surowicznym i nabłonku pojawiających się pęcherzy. Zwierzęta mogą być nosicielami wirusa nawet do kilku lat.

Źródła zakażenia:

- zakażone zwierzęta,
- ślina, mleko, kał, pasza, woda, żłoby, podłogi, pastwiska, skóra, wełna,
- mięso i jego przetwory nie poddane odpowiedniej obróbce,
- nasienie i zarodki,
- wektory mechaniczne: środki transportu, narzędzia i sprzęt używany przy pracy ze zwierzętami wrażliwymi, ręce, odzież i obuwie obsługi, gryzonie, ptaki,
- odpadki kuchenne.

Choroba i jej objawy:

- pęcherze wypełnione płynem na skórze i błonach śluzowych w jamie ustnej, na racicach, na strzykach,
- kulawizna,
- intensywny ślinotok,
- gorączka,
- apatia, osowiałość
- u bydła mlecznego znaczący spadek produkcji mleka.

Choroba w stadzie może występować w postaci klasycznej z pęcherzami, gorączką i kulawizną lub w postaci łagodnej ze słabo wyrażonymi objawami klinicznymi.

- **U bydła** zwykle objawy są dobrze wyrażone. Pęcherze pojawiają się najczęściej na błonach śluzowych jamy ustnej, języka, policzków, dziąseł, warg i podniebienia. Przed uformowaniem pęcherza pojawia się blednięcie na niewielkim obszarze, pod którymi gromadzi się płyn. Pęcherze pękają w czasie 24 godzin od uformowania, pozostawiając wrzody powierzchniowe. Może dochodzić do rozdzielania się puszek racicowej wzdłuż koronki racic oraz do zrzucia puszek racicowej w ciągu 2-6 tygodni od zakażenia. Zwierzęta ślinią się obficie. Śmiertelność u osobników dorosłych jest zazwyczaj niska lub nie występuje wcale. U cieląt w wyniku zapalenia mięśnia sercowego śmiertelność osiąga około 50%.

- **U świń:** objawy kliniczne dobrze wyrażone. Kulawizny mogą być niezauważone, jeśli zakażone zwierzęta przebywają i poruszają się po miękkim podłożu. Pęcherzyki powstają na skórze koronek racic, piętach i w szparach między racicznymi, na tarczy ryjowej. Zakażone świnie poruszają się niechętnie, często pozostają w pozycji leżącej, a zmuszone do ruchu, kuleją i chodzą opierając się na czubkach racic. U ciężarnych loch występują częste ronienia. Wśród prosiąt ssących śmiertelność jest bardzo wysoka.
- **U owiec i kóz:** objawy słabo wyrażone i trudne do uchwycenia, przebieg choroby łagodny. Pęcherzyki tworzą się wokół koronki racicy oraz pomiędzy racicami, w jamie ustnej pęcherzyki małych rozmiarów mogą rozwijać się na języku oraz na dziąsłach, a ich rozwój jest szybki i z tego powodu trudny do uchwycenia. Przy ostrym przebiegu choroby obserwuje się wystąpienie nagłych kulawizn u zwierząt. Zapalnemu racic często towarzyszy wydobywanie się serowatej ropy o nieprzyjemnym zapachu. Wykrycie zmian chorobowych u owiec wymaga szczegółowego badania klinicznego wszystkich zwierząt w stadzie, w przeciwnym razie może dojść do niezauważenia choroby co spowoduje szerzenie się zakażeń.

Ochrona zwierząt przed chorobą:

W celu ochrony stada przed wniknięciem wirusa pryszczycy należy pamiętać, żeby zwierzęta wprowadzane do stad musiały pochodzić z wiadomego źródła i być oznakowane, a jeżeli pochodzą z innego kraju - zaopatrzone w świadectwo zdrowia potwierdzające ich pochodzenie i status zdrowotny. Należy bezwzględnie przestrzegać zasad bioasekuracji.

Występowanie pryszczycy w Polsce

Ostatni przypadek FMD w Polsce stwierdzono w 1971 r. Polska jest uznana za kraj urzędowo wolny od tej choroby przez Światową Organizację Zdrowia Zwierząt (WOAH).

W związku z sytuacją epidemiologiczną w Niemczech, na terenie województw graniczących z Niemcami wprowadzone zostały rygorystyczne kontrole transportów zwierząt wjeżdżające na terytorium Polski. Kontrole prowadzone są przez Policję, Straż Graniczną, Inspekcję Transportu Drogowego, Krajową Administrację Skarbową, we współpracy z Inspekcją Weterynaryjną. Uchybienia w transporcie przesyłek zwierząt, w tym niekompletna dokumentacja lub jej brak, może spowodować zakaz dalszego transportu zwierząt oraz dotkliwe skutki dla organizatora transportu, w tym nakaz zabicia zwierząt.

Choroba nie jest groźna dla ludzi.

